

LVAT 2017-03-27 nutartis administracinėje byloje Nr.A-2924-575/2017

Ginčas tarp Bendrovės-pareiškėjos ir mokesčių administratoriaus buvo kilęs dėl galimybės pasinaudoti PVM atskaita už įsigytą ilgalaikį turtą bei gyvulius iš fizinio asmens bei pareiškėjos žinojimo ar turėjimo žinoti, jog fizinis asmuo pardavimo PVM nesumokės. Byloje nagrinėjamu atveju nepripažįstama pareiškėjos teisė atskaityti pirkimo PVM, išskirto fizinio asmens vardu išrašytose PVM sąskaitose faktūrose, neneigiant ūkinių operacijų, užfiksuotų minėtose PVM sąskaitose faktūrose realumo.

Teismas šioje byloje vadovaujasi jau suformuota praktika administracinėje byloje Nr.A-602-705/2013, kur konstatuota, kad nacionalinės institucijos ir teismai turi teisę apmokestinamajam asmeniui atsakyti suteikti teisę į atskaitą, jei atsižvelgiant į objektyvius įrodymus, be kita ko, atsižvelgus į objektyvias aplinkybes, įrodoma, kad apmokestinamasis asmuo (pirkėjas) žinojo arba turėjo žinoti, jog įsigydamas prekes jis dalyvauja sandoryje, susijusiame su tiekėjo ar kito ūkio subjekto, dalyvaujančio šių tiekimų ar paslaugų grandinės pirkimo ar pardavimo sandoryje, atliktu sukčiavimu PVM srityje.

Teismas konstatavo, kad pirmosios instancijos teismas visapusiškai, objektyviai ir nešališkai įvertino byloje esančią medžiagą bei padarė pagrįstas išvadas, kad prekių pardavėjas - fizinis asmuo - sukčiavo PVM, o pareiškėja apie tai žinojo (turėjo žinoti), t. y. buvo nesąžininga. Nustatyta, kad Bendrovę faktiškai kontroliavęs asmuo, taip pat konsultavo ir fizinį asmenį-kontrahentą, gerai žinojo jo turtinę padėtį ir finansinius įsipareigojimus. Todėl Teismas padarė išvadą, kad bendrovė-pareiškėja, ginčo sandorio sudarymo metu žinojo apie fizinio asmens-kontrahento finansinę padėtį, įkeistą turtą, neketinimą tęsti veiklos, areštuotas sąskaitas, didžiulius įsiskolinimus, žinojo arba turėjo žinoti, kad kontrahentas nutraukdamas veiklą, nurodydamas gautus pinigus pervesti įvairiems kreditoriams tarp kurių valstybinės mokesčių inspekcijos nebuvo, ir gaudamas pinigus grynais sukčiaus PVM srityje, o bendrovė tikslingais veiksmais sudarė tam prielaidas.

Teismas atmetė Bendrovės teiginius susijusius su tuo, kad nesant sukčiavimo baudžiamosios teisės prasme, nėra sukčiavimo ir mokesstinės teisės prasme, nes tokie argumentai nėra pagrįsti teise. Be to, šie argumentai prieštarauja Teisingumo Teismo sprendimams bylose Halifax (C-255/02), sujungtose bylose Optigen Ltd, Fulcrum Electronics Ltd ir Bond House Systems Ltd (C-354/03, C-35503 ir C-484/03), sujungtose bylose Axel Kittel ir Recolta Recycling (C-439/04 ir C-440/04), Bonik (C-285/11), taip pat sujungtose bylose Mahagében ir D?vid (C-80/11 ir C-142/11).

Bendrovė teigia, kad šiuo metu vykdomas išieškojimas iš fizinio asmens-kontrahento turto VMI naudai, o gauti pinigai užskaitomi už mokėtiną minėto fizinio asmens PVM privalomą sumokėti dėl ginčo sandorio. Įrodymų patvirtinančių šiuos teiginius byloje nėra. Teismas pritaria bendrovei, kad prekė išleidžiama į rinką turėtų būti apmokestinama PVM vieną kartą. Šioje byloje įrodyta, kad PVM dėl ginčo sandorio privalo sumokėti bendrovė-pareiškėja, o ką ateityje VMI nuspręs su minėto fizinio asmens skola niekaip neįtakoja bendrovės PVM prievolių šioje byloje.